

lejer en Lejlighed ud paa et ganske andet Sted i Byen, end hvor han selv bor, til en Kvinde, om hvem han ved, at hun vil drive Utugt som Næringsvej. Det forekommer mig at være betænkeligt nok, stant det ikke er det, som jeg anser for det mest betænkkelige ved Loven, thi saa vidt er man jo ganske vist kommen andre Steder. Det er ikke uden Eksempel. Jeg har saaledes haft Lejlighed til at se af det Forslag, som for Øieblikket er forelagt den tyfste Rigsdag og navnlig af dets Motiver, at den tyfste Rigsret udstrækker den tilsvarende Bestemmelse, den Bestemmelse i den tyfste Straffelov, der svarer til Bestemmelsen i vor Straffelovs § 182, saa vidt. Men jeg har tillige faaet at se, at der findes Midler mod al Ting, naar Folk ere opfindsomme, og derfor generer det ikke saa meget, som man skulde tro. Det vilde blot føre os ind i en Ulempe, som vi ikke have kendt i stort Omfang her, men som man har kendt andesteds nemlig det saakaldte Sutenørvejen. Er det Lov, at man kan straffe Folk for at leje Lejlighed ud til en Kvinde, som lever af Utugt, naar man ved det, saa omgaaes det ganske simpelt derved, at enhver Kvinde, som følger denne Vej, har en Ven, som laaner sit Navn til dette, og naar saa det offentlige kommer og siger til den paagældende: Du lejer din Lejlighed ud til en Kvinde, der driver Utugt som Næringsvej, siger han: Nej, jeg lejer ikke ud til nogen Kvinde, jeg har lejet min Lejlighed ud til den Herre der, og paa den Maade bliver det umuligt at ramme et saadant Forhold.

Jeg staar for mit Vedkommende saaledes lige over for denne Sag, at det naturligtvis ikke kan falde mig ind at benægte, at det er et Samfundsonde, at Utugt overhovedet drives som Erhverv, og navnlig drives i saa stort Omfang, som det ganske sikkert bliver drevet i København saa vel som i andre store Byer, men det er mig ikke muligt at se, at der er fremkommet noget Forslag, og jeg kan heller ikke selv tænke mig nogen Reform, som skulde gøre Tilstanden bedre, end den er nu i det mindste i Hovedsagen. At der jo kan være enkelte Ting, der kunne rettes og forbedres, skal jeg ikke udtale mig om. Men jeg stanner ikke rettere end, at man i Princippet ikke har kunnet paavise noget, der er bedre og sikrere end det, man har, og at man ved at eksperimentere paa dette Gebet kun kan fremkalde store Ulemper, som intet fornuftigt Menneſke kan forlange, at jeg skal tage Ansvar for, naar jeg ikke kan komme til den bestemte Overbevisning, at der derved vil være noget vundet. Jeg vil nu overlade til

det ærede Ting, om det muligvis vil indlade sig paa at finde paa noget bedre. Jeg har tilladt mig at sige i det andet Ting, at om det, der var passeret der, kunde man med Sandhed sige som den gamle Digter: "Vestigia torrent". Det opmuntrer ikke til at følge Eksempel, at saa lange Anstrængelser kun have bragt det Resultat, som Dhrr. ville se.

Formanden: Fra det ærede 2det Medlem for 10de Pres (Frijs) har jeg modtaget et Forslag til en motiveret Dagsorden, der er saalydende:

"I det Landstinget udtaler, at Spørgsmaalet om Foranstaltninger til Utugtens Bekæmpelse er af største Vigtighed og derfor fortjener alvorlig Overvejelse, men at det foreliggende Lovforslag er ganske utjenligt som Grundlag for Forhandling om denne Sag, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen".

Det er det Forslag til en motiveret Dagsorden, som i Øieblikket alene foreligger til Forhandling. Det ærede 2det Medlem for 10de Pres har Ordet.

Frijs: Den foreliggende Sag er jo en af de Ting, som har sat Sindene i Bevægelse hele Verden over og ogsaa her. Jeg tror, at dette er et Forhold, som her i Danmark kunde trænge til en mulig Revision. Jeg tror, der er enkelte Ting i Sagen, som den stiller sig her, som der kunde forandres, som kunde gøres bedre, og som kunde føre til, at man, uden at træde det, som for mig er Hovedsagen, for nær, nemlig Hensynet til den offentlige Sundhed og Hensynet til den offentlige Orden paa Gader og Stræder, muligvis kunde afhjælpe de værste Misligheder, som findes. Jeg beklager derfor, at vi have faaet et Lovforslag som det foreliggende herop. Efter hvad jeg har sagt, er det ganske klart, at jeg ikke kunde have indladt mig paa at forhandle om et Lovforslag, som vilde føre til det endelige Resultat, som det fra Folketinget modtagne Lovforslag angiver i sin Titel, nemlig Ophævelsen af den lovhjemlede Prostitution. Derimod kunde jeg godt have forhandlet om et Lovforslag om en Omordning af den lovordnede Prostitution, men hvad der imidlertid gør, at Sagen for mig stiller sig saaledes, at Landstinget aldeles ikke kan forhandle den, det er den Omreksion, der er flet af den nugældende Lovbestemmelse, hvorved Meningen med Ordene: "Fruentimmer, der drive Utugt som Erhverv, kunne efter Advarsel..." fuldstændig forandres. Her i det foreliggende Lov-